

РЕШЕНИЕ

№ 148

гр. Б, 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Б, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на дванадесети март през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Надя Узунова

Членове: Гюлфие Яхова
Милена Каменова

при участието на секретаря Анастасия Фотева
като разгледа докладваното от Гюлфие Яхова Въззивно гражданско дело №
20241200500108 по описа за 2024 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по въззивна жалба, подадена от
жалбоподателя бдзр, /БДЗБР/ Булстат *****, с адрес: гр. Б, бул. „С.Д.С.“
№ 66, срещу Решение № 720/02.11.2023г., постановено по гр.д. № 956/2023г.
по описа на Районен съд-Б в осъдителните му части.

Във въззивната жалба се сочи, че решението е неправилно и
необосновано. Жалбоподателят сочи, че не се дължи обезщетение за
неизползван платен годишен отпуск за периода от уволнението до отмяната
му със съдебен акт, като в тази насока цитира съдебна практика на ВКС. Иска
се от въззивния съд решението да бъде отменено и предявеният иск
отхвърлен.

Претендират се разноски.

Препис от въззивната жалба е връчен на въззиваемия С. И. Т., от който,
чрез процесуален представител, е постъпил писмен отговор. В отговора се
сочи, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно. Прави се
искане за неговото потвърждаване, претендират се разноски.

Съобразно правомощията си на въззивна инстанция, определени в чл.
269 ГПК, при извършената служебна проверка се констатира, че обжалваното
решение е валидно и допустимо, а по същество правилно, поради следните
съображения:

Районен съд Б е сезиран с иск по чл. 224, ал. 1 КТ, предявен от ищеца С.

И. Т. срещу ответника БДЗБР. Претендира се обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода 25.08.2020г.-31.08.2021г. за общо 20 дни в размер на 1200 лв. Районният съд е уважил иска за сумата 1033,34 лв., като е приел че в полза на служителя е възникнало правото на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за период след уволнението до възстановяване му на работа въз основа на влязло в сила съдебно решение.

Пред първата съдебна инстанция са ангажирани писмени доказателства, назначена е съдебно - счетоводна експертиза, от които се установява следното от фактическа страна:

Не е спорно, че от 09.02.2007г. ищецът е работил при ответника на длъжността Технически сътрудник /снабдител/доставчик/ в Дирекция административни, финансови и правни дейности в БДЗБР. Не е спорно и това, че е уволнен на 22.06.2020г., както и че с влязло в сила съдебно решение от 17.01.2023г. уволнението е признато за незаконно и служителят е възстановен на заеманата преди уволнението длъжност. Впоследствие трудовото му правоотношение отново е прекратено на 01.03.2023г. на осн. чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ – по взаимно съгласие.

Представени са писмени доказателства, видно от които за периода 22.06.2020г. - 24.08.2020г. /след уволнението/ ищецът е бил в трудови правоотношение с трето лице - ЕЛ ЗЕТ ГРУП ООД, а за периода 01.09.2021г.-01.02.2023г. с Община Б. Липсват данни за процесния период - 25.08.2020г. - 31.08.2021г., ищецът да е бил в трудови правоотношения.

От назначената пред районния съд съдебно - счетоводна експертиза, неоспорена от страните, се установява, че за периода 24.08.2020г.-31.12.2020г. ищецът е имал право да 7 работни дни платен годишен отпуск на осн. чл. 155, ал. 4 КТ, а за периода 01.01.2021г. - 31.08.2021г. на 13 работни дни на осн. чл. 155, ал. 4 КТ или общо 20 работни дни. Експертът е посочил, че няма данни лицето да е ползвало дните платен годишен отпуск, респ. същите да са му заплатени, като дължимото обезщетение е в размер на 1033,34 лв.

Въз основа на така установеното от фактическа страна въззивната инстанция прави следните правни изводи:

Районният съд е сезиран с иск по чл. 224, ал. 1 КТ – заплащане на обезщетение за неизползван годишен отпуск, който иск е уважен за сумата 1033,34 лв.

По делото не е спорно, че ищецът е работил при ответника, като със заповед от дата 22.06.2020г. е уволнен. Не е спорно и това, че с влязло в сила решение от дата 17.01.2023г. е възстановен на заеманата преди уволнението длъжност, а последното е признато за незаконно. Установява се, че между уволнението и възстановяването му на работа служителят е започвал работа при други работодатели, като за процесния период няма данни да е работил по трудово правоотношение.

Спорен по делото е въпросът дали за периода от уволнението до възстановяването му на работа и за времето, през което не е работил на ищеца се дължи обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

СЕС по съединени дела С-762/18 и С-37/19, приема, че „работник, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа, в съответствие с националното право вследствие на отмяна на уволнението му със съдебно решение, има право да иска платен годишен отпуск в целия полагаем се размер за периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа, вследствие на тази отмяна“ /вж. §78 и §86/. Ако работникът е работил на друга работа – за времето от датата на незаконното уволнение до възстановяването му на първата работа – то тогава, за времето, през което той е работил на друга работа при друг /втори/ работодател той не може да претендира по отношение на първия си работодател право на годишен отпуск /§79 и § 88/. В същото решение е посочено, че правото на платен годишен отпуск включва както правото на годишен отпуск, което СЕС квалифицира като „особено важен принцип на социалното право на Съюза“/§53/, но и правото на финансово обезщетение за неизползвания годишен отпуск при прекратяване на трудовото правоотношение /§83/. Съгласно член 7, § 1 от Директива 2003/88/ЕО на ЕП и Съвета от 4.11.2003г. относно някои аспекти на организацията на работното време, предпоставките за възникване на право на финансово обезщетение са две - прекратяване на трудовото правоотношение и работникът да не е използвал всичките дни годишен отпуск, на които е имал право към деня на прекратяване на това правоотношение.

С горесцитираното решение на СЕС по съединени дела С-762/18 и С-37/19, се приема, че периодът, за който се дължи обезщетение за неизползван платен годишен отпуск е точно определен и той е - от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяване на работа на незаконно уволнения работник или служител. От този период следва да се извадят дните, за които за работника е възникнало право на платен отпуск, въз основа на действително положен труд при друг работодател.

В настоящия казус вещото лице установява, че за процесния период неизползваният платен годишен отпуск от ищеца е за общо 20 работни дни /7дни за 2020г. и 13 дни за 2021г./. Няма данни този отпуск да е ползван, респ. да е заплащано обезщетение за него. Ето защо работодателят, издал уволнителната заповед, която впоследствие е отменена като незаконосъобразна с влязло в сила съдебно решение, дължи на служителя обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за времето, през което е бил без работа. Вещото лице е изчислило, че дължимото обезщетение за този периода е 1033,34 лв., поради което правилно районната инстанция е уважила иска за посочената сума.

В посочения по-горе смисъл е Решение № 181/22.11.2023г., постановено по гр. дело № 649/2023г. на III г.о., Г.К. на ВКС.

Неоснователни са оплакванията във въззивната жалба в обратна насока, а именно че обезщетение е недължимо, доколкото както практиката на СЕС, така и на ВКС са в обратна насока.

Неоснователно е и възражението, че доколкото обезщетение за оставане без работа по чл. 225 КТ се дължи за максимален срок от шест месеца, то

същото се отнася и за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск. Обезщетение за неизползван платен годишен отпуск е самостоятелен вид обезщетение и за него правилата за друг вид обезщетение не могат да се ползват по аналогия. Освен това в разпоредбата на чл. 224, ал. 1 КТ се сочи, че се присъжда обезщетение, което не е погасено по давност, без същото да е обвързано с някакъв срок, за който може да се претендира.

С оглед на изложеното по-горе ще следва решението на първата инстанция да се потвърди.

Доколкото въззивната жалба е неоснователна, то жалбоподателят следва да заплати на другата страна разноски за въззивната инстанция в размер на 400 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от изложеното по-горе, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 720/02.11.2023г., постановено по гр.д. № 956/23г. по описа на Районен съд Б в обжалваните му части.

ОСЪЖДА бдзр Булстат *****, с адрес: гр. Б, бул. „С.Д.С.“ № 66, да заплати на С. И. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. Б, ул. „А.“ № 8, ет. 4, ап. 16 сторените пред въззивната инстанция разноски в размер на 400 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____